



**Daf 62: WHO CAN BECOME A RELIGIOUS ASCETIC?**

**דף ס"ב: מי יכול להיות נזיר?**

Even though a non-Jew is permitted to vow a *korban* (sacrifice) to be offered at the *Beit HaMikdash* and the *kohanim* would offer that *korban*, there is nevertheless a *halakhah* that prohibits non-Jews from becoming *nezirim* (religious ascetics). If a non-Jew declares: "I am hereby a *nazir*," that non-Jew does not become a *nazir*. No sacred status is applied to the non-Jew, and the non-Jew remains permitted to drink wine. Why? Because God said to Moshe Rabbeinu: "Speak to *B'nei Yisrael*... a *nazir*" (*Bemidbar* 6:2), informing us that only a person from *Am Yisrael* can be a *nazir*. **Jewish women can also declare a vow of nazirism** because the Torah verse in *Bemidbar* states: "Speak to *B'nei Yisrael* and say to them, a man or a woman ... a *nazir*". Indeed, a woman may also accept a vow of *nazirism*.



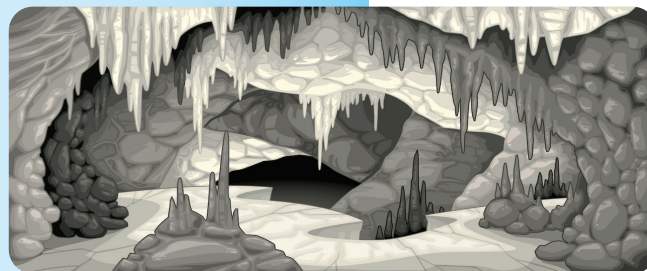
אף על פי שנוכרי יכול לדור קורבן עולה לבית המקדש והכוהנים יקריבו את הקורבן הזה, ישנה בכל זאת הלכה שנוכרים אינם יכולים להיות נזירים. אם נוכרי יאמר: "הריני נזיר", הוא לא יהיה נזיר, לא תחול עליו שום קדושה והוא רשאי לשתות יין. מדוע? כי ה' אמר למשה רבנו: "ידבר אל בני ישראל... נזיר", הרי לנו שרק איש מ'ישראל יכול להיות נזיר. גם נשים יכולות לדור נזירות, כי בפסוק זה נאמר: "ידבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה... נזיר". הרי לנו שגם אישה יכולה לדור נזירות.

**Daf 63: "IMPURITY OF THE GREAT DEPTH"**

**דף ס"ג: "טומאת התהום"**

There is a particular type of *tum'ah* (ritual impurity) called "*tum'at ha'tehom*" (impurity of the great depth). Once, Yochanan, who accepted a vow of *nazirism* upon himself, went to a cave one day, and afterward headed to the *Beit HaMikdash* to offer his required *korbanot* (sacrifices) and shave the hair on his head. Then, later it became clear there had been a corpse in the cave Yochanan had visited. However, ultimately, it turned out that his *nezirut* was not invalidated.

How is that possible? **Because the dead body was buried very deep down inside the cave and was not found on the ground level of the cave.** A special *halakhah* stipulates that "*tum'at tehom*" does not invalidate *nezirut*. Meaning, a *nazir* who becomes *tameh* (ritually impure) through contact with a corpse that was buried deep in the ground and discovered this fact only after having shaved their head — that person is rendered *tameh*, but their *nezirut* does not become invalid. Only if the *nazir* becomes *tameh* due to contact with a corpse which was possible to be seen, is their *nezirut* invalidated.

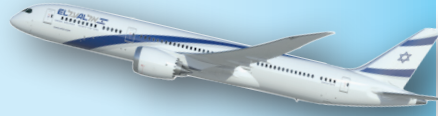


ישנו סוג מסוים של טומאה הנקרא "טומאת התהום". מעשה ביוחנן שקיבל על עצמו נזירות ובאחד הימים הוא הלך למערה, ואחר כך הלך לבית המקדש להקריב את קורבנותיו וגילח את שערותיו. והנה אחר כך התברר שבמערה הייתה גופה של אדם מת. אך בסופו של דבר התברר שהנזירות שלו לא נפסלה.

כיצד יתכן? התברר שהמת היה טמון עמוק בתוך הקרקע של המערה ולא היה על קרקע המערה. הלכה מיוחדת קובעת ש"טומאת התהום" אינה פוסלת את הנזירות. כן לומר, נזיר שנטמא ממת שהיה טמון בקרקע וגילה זאת רק לאחר שגילח את שעריו, הרי הוא נטמא אך הנזירות אינה נפסלת. רק אם נטמא ממת שאפשר לראות אותו, נזירותו נפסלת תמיד.

**Daf 64: TRANSFER OF GRAVES**

Sometimes we hear of a corpse that was brought from *chutz la'aretz* (outside *Eretz Yisrael*) up to *Eretz Yisrael*. Customarily, this is done to protect the deceased, e.g., if the grave is located in a place where there is a possibility of vandals desecrating the grave in a manner that would disgrace the departed. **Without special reason, however, it is prohibited to remove the deceased from their graves to transfer those remains to another place – unless, at the time of the burial, a condition was made to remove that person and bury them in another place in the future.**



**דף ס"ד: העברת קברים**

לפעמים אנו שומעים שהעלו קבר מחוץ לארץ לארץ ישראל. בדרך כלל עושים זאת כדי להגן על הנפטר, אם הוא נמצא במקום שבו עלולים לחלל את הקבר ויגרם בזיון לנפטר. בלי סיבה מיוחדת אסור להוציא את הנפטרים מקברם כדי להעבירם למקום אחר, אלא אם כן בשעה שקברו את המת עשו תנאי שקוברים אותו בתנאי שבעתיד יוציאו אותו לקבורה במקום אחר.

**Daf 65: WHAT DOES THE WORK "ET" (INDICATION OF A DIRECT OBJECT) TEACH?**

Is every appearance of the word "et" in the Torah meant to teach a *halakhah*? There are *tannaim* who maintain that the word "et" comes to teach *halachot*, because "et" is from the word "ata" in Aramaic. "Ata" means – "come." In other words, the verse hints to us "come learn an additional *halakhah*."

For example, it is written in the Torah (*Devarim 10:20*) "You shall fear ["et"] Hashem your God." There are *tannaim* who do not interpret anything whatsoever from the appearance of this word. However, Rabbi Akiva maintains that the word "et" does come to include an additional *halakhah*: that one should also fear disciples of sages. Meaning, the verse comes to expand, "You shall fear Hashem your God," and also *talmidei chachamim*.

**דף ס"ה: מה מלמדת המילה "את"?**

האם כל המילים "את" שכתובות בתורה נועדו ללמדנו הלכות? יש תנאים הסוברים שהמילה "את" באה ללמד הלכות, כי "את" היא מלשון המילה "אתא" בארמית. "אתא" פרושה - "בא". כלומר, הפסוק רומז לנו "בוא תלמד הלכה נוספת".

למשל, כתוב בתורה (דברים) "את ה' אלקיך תירא". יש תנאים שאינם דורשים ממילה זו מאומה, אך רבי עקיבא סובר שהמילה "את" באה לרבות הלכה נוספת: יש לירא מתלמידי חכמים, כלומר: הפסוק בא לרבות, "את ה' אלקיך תירא" וגם מתלמידי חכמים.



**Daf 66: THE ONE WHO ANSWERS AMEN IS GREATER THAN THE ONE WHO RECITES THE BLESSING**

דף ס"ו: "גדול העונה אמן יותר מן המברך"

On the final *daf* of *Masechet Nazir*, the Talmud quotes the words of Rabbi Yosei: "One who responds 'Amen' is greater than one who recites the blessing." Meaning: One who answers faithfully to a *beracha* (blessing) receives a greater reward than the person who recited the blessing itself. Rabbenu Bachya, in his interpretation of *Sefer Shemot* (Book of Exodus), explains that "Amen" is a word of **faith**. For instance, a person recites: "Blessed are you, *Hashem*, our God, Sovereign of the Universe, by Whose word all things come into existence."

A person who hears and responds "Amen" declares "I believe in the blessing you recited; I believe that God is the Sovereign of the universe and that everything will happen according to His words."



בדף האחרון של מסכת נזיר מביא התלמוד את דברי רבי יוסי: "גדול העונה אמן יותר מן המברך". כלומר: מי שעונה אמן על ברכה זוכה לשכר רב יותר ממי שברך את הברכה עצמה. רבנו בחיי בפירושו לספר שמות, מסביר ש"אמן" מלשון אמונה. למשל, אדם ברוך "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם שיהלל נהיה בדרך". מי ששומע עונה "אמן" - אני מאמין למה שברכת, אני מאמין שהקב"ה הוא מלך העולם והכל נהיה על פי הדברים שלו.



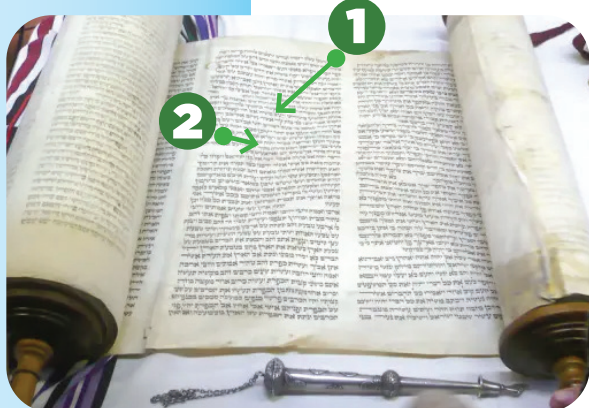
**Daf 2: ADJACENT TORAH PORTIONS**

**מסכת סוטה**  
פרק א' - המקנא לאשתו  
TRACTATE SOTAH: Ch. 1 — ONE WHO ISSUES A WARNING TO HIS WIFE

**דף ב': פְּרָשִׁיּוֹת סְמוּכוֹת**

On this *daf*, we are taught that there is halakhic significance to the juxtaposition of two topics in the text of the Torah. The Torah prohibits the performance of *melachah* (labor) on Shabbat. However, the Torah does not specify all 39 types of prohibited *melachot*. From what source, then, do we know which specific *melachot* are prohibited on Shabbat? We learn these *halakhic* details from the Torah's placement of the verse that prohibits *melachah* on Shabbat next to the verses that describe the works of the *mishkan* (tabernacle). From here [the proximity of the verses] *Chazal* interpreted that the Torah intended to prohibit performance on Shabbat of *melachot* carried out during the construction of the *mishkan*.

בדף זה לומדים שיש הלכה שלומדים מכך שהתורה כתבה שני ענינים זה ליד זה. התורה קובעת שבשבת אסור לעשות "מלאכה". אבל התורה אינה מפרטת את כל שלושים ותשע המלאכות שאסור לעשות בשבת. מנין, אפוא, אנו יודעים



אילו מלאכות אסור לעשות בשבת? אנו יודעים זאת מכך שהתורה כתבה את הפסוק שאסור לעשות מלאכה, ליד הפסוקים המתארים את מלאכת המשכן. מכאן למדו חז"ל, כי כל המלאכות שנעשו בעת הקמת המשכן, הן המלאכות שהתורה התכונה לאסור בשבת.

**Daf 3: POSITIVE COMMANDMENTS & TRANSGRESSIONS, IN PRIVATE AND IN THE OPEN**

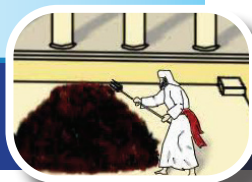
**דף ג': מצוות ועברות בסתר ובגלוי**

The Talmud cites the words of Rav Shmuel bar Nachmani in the name of Rabbi Yonatan, who said: **“With every mitzvah a person does in this world, an angel created from the performance of that mitzvah walks before them after their death to show them their way to the next world.”**

The Talmud further comments, adding that a person who sins and commits transgressions needs to know that even if they perpetrate those transgressions privately, in secret, thinking no one would find out, ultimately everyone will know of their transgressions. As Rabbi Meir used to say: **“A person commits a transgression in private, and Hashem declares their wrongdoing publicly.”**

התלמוד מביא את דברי רב שמואל בר נחמני בשם רבי יונתן, שאמר: **“כל מצוה שעושה אדם בעולם הזה, המלאך שנברא מן המצוה הולך לפניו אחרי פטירתו כדי להראות לו את דרכו לעולם הבא.”**

מוסיף התלמוד ומבאר שמי שחוטא ועושה עברות, צריך לדעת שגם אם הוא עושה את עברותיו בסתר ובחשאי וחושב שאף אחד לא ידע, בסופו של דבר כולם ידעו את חטאיו, שכן ה'ה אומר רבי מאיר: **“אדם עובר עברה בסתר, והקדוש ברוך הוא מכריז עליו בגלוי.”**



**D'VAR TORAH: PARASHAT TZAV**

**דבר תורה: פרשת צו**

“*Terumat HaDeshen*” (removal of the ashes) was the first service performed by the *kohanim* each morning in the *Beit HaMikdash*. After the organs and remains of the sacrifices of the previous day were burned throughout the night, the *kohen* arrived and lifted the coals and ashes that had formed in the center of the *mizbe'ach* (altar) and removed them. This labor was very difficult and extremely filthy, but in the end, the eternal fire that was kindled and remained burning on the *mizbe'ach* was revealed. Likewise, within ourselves; within every single member of Israel there is a constant fire, which is the soul that burns and glows inside us at all times. Sometimes that fire is covered and surrounded by dirt coming from outside, making it difficult to identify or even notice the flame. However, all we must do is “pick up the ashes,” to remove the dirt and the outer coverings, to reveal what exists, i.e., the eternal fire that burns in each one of us.

בכל בקר בבית המקדש, העבודה הראשונה שהיו עושים הכהנים הייתה “תרומת הדשן”. לאחר שבמשך כל הלילה נשרפו האברים ושאריות הקרבנות של אותו היום, הגיע הכהן והרים את הגחלים והאפר שנוצר במרכז המזבח והורידו החוצה. מלאכה זו הייתה קשה ומלכלכת מאוד, אך בסופה הייתה נחשפת האש התמידית שהייתה יוקדת ודולקת במזבח. גם בנו, בכל איש ואיש מישראל, יש אש תמיד שהיא הנשמה היוקדת ובושרת בתוכנו בכל עת. לעתים היא מתכסה ומקפת בלכלוכים הבאים מבחוץ וקשה לזהות ולהבחין בה. אולם כל מה שעלינו לעשות הוא “להרים את הדשן” - להסיר את הלכלוך והעטיפות החיצוניות, ולגלות את הקיים - את אש התמיד, הבושרת בכל אחד מאתנו.